

Ο χορευτής

του Παναγιώτη Μιχαήλ

Να βγει απ' την ψυχή μου ο χορευτής και να χορέψω,
 Ξυπόλητος το κόμα να πατώ,
 με το Βαρώσι βιολιστή,
 κι' η θάλασσα να τραγουδά στίχους,
 που τα κουπά τους χάραξαν στα κύματά της,
 των Αρχαίων του Τεύκρου και του Ευαγόρα οι τριήρεις.

Ζητώ πολλά;
 Να ζήσει λεύτερος ζητώ ο γύφτος πούκω μέσα μου.
 Κι' όπως φτερούγιζε ο χορός
 ακούστηκε φωνή βραχνή,
 μέσα από αλλόγλωσση οχλοβοή,
 φωνή πηχτή και κουρασμένη
 ν' αφουγκραστούν σταμάτησαν
 ο βιολιστής και το τραγούδι της η θάλασσα.

Ήταν η Πόλη,
 η Πόλη η Βοσποριανή
 κι' είπε τον σώψυχο της τον βαρύ τον καημό
 που φορτωμένος ήτανε απ' όλα όσα πέρασε
 «χόρευε γύφτο μου χόρευε, μην σταματάς,
 η λευτεριά σταματημό δεν έχει.
 Εσύ να βγάλεις του σταυρωμού σας τα καρφιά
 τα σιδερένια τα στεφάνια,
 κι αν έρθουν ξένοι και σας πουν εκείνοι να τα βγάλουν
 μην είστε δυσκολόπιστοι κι ευκολογελασμένοι,
 αυτοί κι άλλα καρφιά κι άλλα στεφάνια
 θα δέλουν να σας βάλουν.

Εσείς, Κερύνεια, Μόρφου του Βορρά,
 Λευκόνικο, Μηλιά της Μεσαρκάς, Κυθρέα κι Ακανθού
 του Πενταδάχτυλου, Γιαλούσα και τ' Αϊ Ντρικό Καρπάσι
 μην το ξεχάσετε ποτέ πως: όλοι στου τούρκου
 τ' αρπάγια πιαστήκαμε,
 που ξένοι μας πολέμησαν με τα δικά μας λάδη,
 μα και δικοί πολλοί μας είχανε προδώσει.

Εκεί κι εδώ τη λέμε κατοχή,
 κι αν μερικοί την έντυσαν με «έντιμο συμβιβασμό, διζωνική
 και δικαιοδική, δίκαιη λύση και βιώσιμη, σκλαβιά είναι

και μη σας ξεγελά ντυμένη
 με τα ωραία μα ψεύτικα της αδικίας τα ρούχα
 και να θυμάστε πως πάντα πόλεμος κλουδά την αδικία.

Παίξε Βαρώσι το βιολί και θάλασσα τραγούδα
 για να χορεύει ο γύφτος της Ρωμοσύνης
 τον χορό της λευτεριάς το βήμα
 κι αν σταματήσεις θα χαθείς
 κι εσύ και όλα τα Βαρώσια.

Μνήμες από το χωριό της μητέρας μου Η Αγία Μαρίνα της Τζιυρκάς

της Φαίδρας Πανάου

Αγία Μαρίνα τζιαι Τζιυρά,
 που ποτζιοιμίζεις τα μωρά,
 ποτζιοίμισ' μου τούντο μωρόν
 τζι' η μάνα του'νει στον γιαλόν.
 Να φέρει δάφνες τζιαι νερό,
 να πλύννει τα ρουχούδκια του,
 τζιαι τα τουλουππιστρούδκια του.
 Να τα απλώσει στες νοδικές,
 στες κότζινες μουσκοκαρκιές.
 Έπαρ' το πέρα γύρισ' το
 να δει τα δέντρη πώς αδικιούν
 τζιαι τα πουλιά πώς τζιηλαδούν
 τζιαι τα πεζούνια πώς πετούν
 πώς σσιαίρουνται πώς πέτουνται
 τζιαι πάσιν πέρα τζι'έρκουνται
 να δει του Μα'τραντάφυλλα
 τ' Αούστου μήλα κότσινα.
 Έπαρ' το πέρα γύρισ' το
 τζιαι στράφου πάλει φέρ' μου το
 γιατί εν μωρόν τζιαι τρυφερόν
 τζιαι δέλω το να το δωρώ
 να το δωρώ να το φιλώ
 γιατί εν εγιώ που τ' αγαπώ.